

Sygn. akt II Cz 596/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 6 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Wojciech Vogt

Sędziowie: S.S.O. Barbara Mokras – spr.

S.S.O. Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko B. P.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt I C 314/15

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Cz 596/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie z powództwa (...) (...) (...) z siedzibą w W. przeciwko B. P. o zapłatę.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł powód zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 2 k.p.c. oraz art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując argumenty podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia oraz zarzuty zażalenia podkreślenia wymaga okoliczność, że cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nastąpiło w terminie otwartym do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych w 14 dniowym terminie doręczone zostało pełnomocnikowi powoda w dniu 2 lutego 2015 r. (k. 14) a pismo zawierające cofnięcie pozwu nadano

w placówce pocztowej w dniu 16 lutego 2015 r. (k. 25). Już z tej przyczyny cofnięcie pozwu powinno wyprzedzać umorzenie postępowania, stanowiące następstwo nie uzupełnienia w wyznaczonym terminie braków formalnych pozwu, tj. na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c.

Wspomniana kolejność czynności spowodowała, że w istocie zanim spełnione zostały przesłanki umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. powód skorzystał ze swojego prawa do wyrażenia woli w przedmiocie rezygnacji z dochodzenia roszczenia objętego pozwem w niniejszej sprawie. Jak wskazuje się w doktrynie złożenie oświadczenia o cofnięciu pozwu stanowi jeden z przejawów dyspozycyjności materialnej powoda. Cofając pozew powód cofa wnioski o udzielenie mu ochrony prawnej i rezygnuje z merytorycznego zbadania zasadności powództwa (por. E. Marszałkowska – Krześ, Komentarz do art. 203 k.p.c., publ. Legalis). Podkreślenia także wymaga, że cofnięcie pozwu nie wymaga dla swojej skuteczności zgody, ani zatwierdzenia sądu.

Zauważyć także należy, że w niniejszej sprawie mimo, iż nie zostały uzupełnione braki formalne pozwu nie jest to równoznaczne z brakiem jego skutecznego wniesienia, gdyż pozew w niniejszej sprawie skutecznie wniesiony został w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 18 września 2014 r. W myśl art. 505³¹ § 1 k.p.c. nie wywołują skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu jedynie pisma procesowe powoda nie wniesione drogą elektroniczną.

Nie można również pominąć faktu, że wydanie przez Sąd zarządzenia o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie eliminuje skuteczności wniesienia pozwu przez powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w obliczu cofnięcia pozwu przez powoda w terminie otwartym do uzupełnienia jego braków formalnych, a zatem również przed doręczeniem odpisu pozwu pozwanemu, przedmiotem badania Sądu w niniejszej sprawie powinny być jedynie okoliczności wskazane w art. 203 § 4 k.p.c., tj. czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa a w dalszej kolejności zaistnienia przesłanek określonych w art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.). Zaistnienia tych okoliczności Sąd Rejonowy nie badał w niniejszej sprawie.

W konsekwencji uznać należało, że Sąd Rejonowy nie zbadał istoty sprawy, stąd na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.